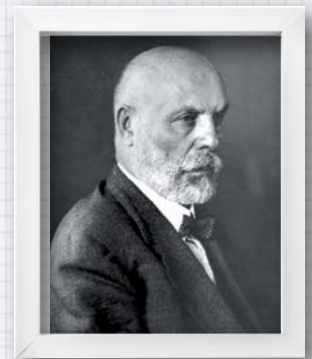

מנחם אוסישקין (1863-1941)

נולד בדוברובנה שברוסיה. שימש כחבר הוועד באגודת "בני ציון" ופעל בעיקר לגיוס כספים באמצעות תעמולה ופרסום מאמרים על גאולת ארץ ישראל. היה בין המייסדים של אגודת ביל"ו במוסקבה. אוסישקין הגיע לארץ ישראל לביקור ראשון בשנת 1891. קרא להתיישבות בארץ ישראל ופעל לסיכול "תכנית אוגנדה". עד עלייתו לארץ, בשנת 1919, הספיק לבקר בה שלוש פעמים. סייע רבות להקמתה של האוניברסיטה העברית. בשנת 1922 מונה ליו"ר הדירקטוריון העולמי של קק"ל והיה האחראי לגאולת הקרקעות. בתקופתו של מנחם אוסישקין נרכשו אדמות עמק זבולון, עמק חפר ומפרץ חיפה. בנוסף לכך, פעל לגאולת אדמות הגליל ושטח הר הצופים בירושלים. במשך 19 שנים עמד בראש קק"ל, יזם, דחף ופעל רבות למען הארץ ופיתוחה. לבקשתו, נקבר על הר הצופים, ב"מערת ניקנור", שאותה קיווה להפוך לפנתיאון לאומי של גדולי האומה. קברו ממוקם לצד קברו של יהודה לייב פינסקר.

מנחם בגין (1913-1992)

נולד בברסט-ליטובסק שבבלארוס. משפטן בהשכלתו. בצעירותו הצטרף לתנועת בית"ר ובהמשך היה פעיל בתנועה הרוויזיוניסטית, בראשותו של זאב ז'בוטינסקי. היה ממקימי האצ"ל ומפקדו האחרון, ממקימי תנועת החירות ותנועת הליכוד. בשנת 1977 נבחר לראש ממשלת ישראל (ראש הממשלה השישי). בחירה זו הייתה מהפך פוליטי במדינה (שבמסגרתו הימין עלה לשלטון). בגין חתם על הסכם השלום עם מצרים ובשנת 1978 זכה יחד עם אנואר סאדאת, נשיא מצרים, בפרס נובל לשלום. הוא כיהן בראשות הממשלה בעת "מלחמת שלום הגליל" וב-1983 התפטר מתפקידו והסתגר בביתו עד יום מותו.

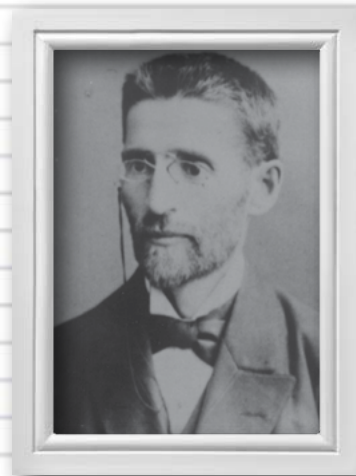
מירה בן-ארי (1926-1948)

אלחוטנית צעירה במלחמת העצמאות, שנמנתה על הנצורים בקיבוץ ניצנים. מירה התנדבה להישאר בקיבוץ גם לאחר "מבצע תינוק", שבמהלכו פונו בעלה ובנה. ב-7 ביוני 1948, בתום קרבות קשים, החליט מפקד ניצנים, אברהם שוורצשטיין, לשאת ולתת עם המצרים על תנאי הכניעה. בתגובה, ירה מפקד הכוח המצרי בשוורצשטיין. מירה לא היססה, ירתה בקצין המצרי ונהרגה מיריות חייליו. במקום נפילתה הוצב סלע בצורת אישה ועליו לוח הנצחה, סמל לכל הנשים שנלחמו במלחמת העצמאות. לאחר שחרור ניצנים נאספו שלדי הנופלים ובתוכם גם של מירה בן-ארי ונקברו בקבר אחים בבית הקברות בניצנים הישנה.

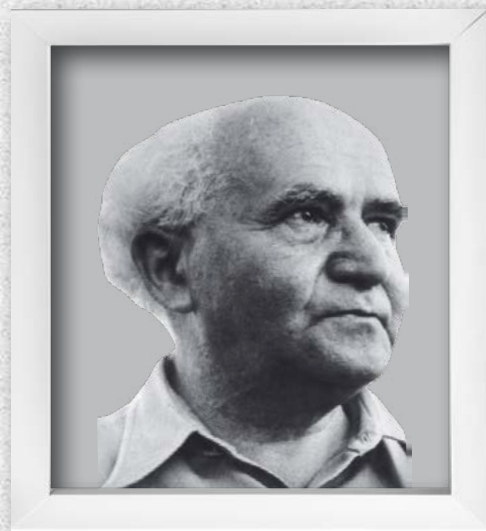
אליעזר בן יהודה (1858-1922)

מחייה השפה העברית. בשנת 1881 עלה לארץ והתיישב בירושלים. האמין שתחיית האומה העברית תוכל להתרחש רק בארץ ישראל ורק תוך כדי החייאת הלשון העברית. בן יהודה נדר לדבר עברית כל ימי חייו ופעל ללא לאות להפיכת השפה העברית לשפת היומיום בארץ ישראל. בן יהודה היה הראשון שדרש ששפת ההוראה בבתי הספר תהיה עברית. הוא חידש מילים רבות בעברית, כתב ספרי לימוד, בכללם "מילון בן יהודה" ואף ערך עיתון בשפה העברית - עיתון "הצבי". ב-1890 הקים את "ועד הלשון העברית" ובשנת 1913 היה שותף ל"מלחמת השפות", מאבק אשר נועד להפוך את השפה העברית לשפה עיקרית במערכת החינוך העברי בארץ ישראל.

דוד בן-גוריון (1886-1973)

נולד בפלונסק שבפולין. עלה לארץ ישראל בשנת 1906 ועבד כפועל חקלאי וכמורה. ב-1915 גורש מהארץ על ידי הטורקים וחזר לארץ בראשית השלטון הבריטי. היה ממקימי מפלגת "אחדות העבודה", ממייסדי הסתדרות העובדים בארץ ישראל ויושב ראש הסוכנות היהודית. ב-14 במאי 1948 הכריז על הקמת מדינת ישראל. בינואר 1949 התמנה לראש הממשלה ולשר הביטחון בממשלה הראשונה. הנהיג את המדינה בעת קליטת העלייה ההמונית, מפעלי ההתיישבות הגדולים, החתימה על הסכם השילומים עם גרמניה והוביל את בנייתם של צה"ל ומערכת הביטחון. דוד בן-גוריון פעל רבות למען ההתיישבות בנגב ואף התגורר בו. נפטר בדצמבר 1973 ונקבר במקום מגוריו, שדה בוקר. את ביתו שבתל-אביב הוריש למדינת ישראל.

רחל בלובשטיין

(“רחל המשוררת” 1890–1931)

משוררת, שיצירתה היא אבן דרך בשירה העברית הקלאסית המחודשת. נולדה ברוסיה בשנת 1890. רחל עלתה ארצה במסגרת העלייה השנייה וחייה בקבוצת כינרת, שם פגשה את ברל כצנלסון ואת א.ד. גורדון, שהשפיעו עליה רבות. שם גם הכירה את זלמן רובשוב (לימים זלמן שז"ר - הנשיא השלישי). בין השניים נקשרו קשרי ידידות עמוקים ובהשראתו נכתבו חלק משיריה. במרוצת הזמן עברה רחל לדגניה, שם חלתה בשחפת, מחלה חשוכת מרפא, שהביאה להרחקתה מהקיבוץ ולבידודה עד ליום מותה. רחל נפטרה בהיותה בת 40 בלבד, בבית החולים “הדסה” בתל-אביב. היא נקברה, כפי שביקשה בשירה “אם צו הגורל”, בבית הקברות של כינרת. שירי רחל הם שירים ליריים, העוסקים בעולמה האישי של המשוררת. על אף ששפת אמה של רחל לא הייתה עברית, השתדלה לכתוב בעברית בלבד. שיריה מלאי אהבה לאדמת המולדת, רגישים ובהירים להבנה ורבים מהם הולחנו. רחל נחשבת לנציגת העלייה השנייה, המייצגת את “ארץ ישראל היפה”.

רחל ינאית בן-צבי (1886–1979)

ממנהיגות תנועת העבודה, מחנכת וסופרת. נולדה באוקראינה בשם גולדה ליזנסקי. עוד בצעירותה התעקשה ללמוד עברית ולזכות בהשכלה כללית, על אף שדבר זה לא היה מקובל בקרב נשים. הייתה פעילה בתנועה הציונית ברוסיה ובגיל 18 נבחרה לייצג את העיר מאלין בקונגרס הציוני השביעי. כאשר עלתה לארץ שינתה את שמה לרחל ינאית, כאות הזדהות עם המלך ינאי והמלכה שלומציון - גיבורי בית שני, וכאות ל“לידתה מחדש”. בארץ השתתפה בהקמת תנועת ‘השומר’, שם הכירה את מניה שוחט, שהפכה לחברתה הקרובה. רחל ינאית הנהיגה את ‘תנועת הפועלות’ - תנועת העבודה של הנשים הציוניות. במהלך מלחמת העולם הראשונה שימשה כמקשרת בין ‘השומר’ לבין ארגון ‘ניל”י’ ובתקופה שלפני קום המדינה הייתה ממנהיגות ה‘הגנה’ בירושלים.

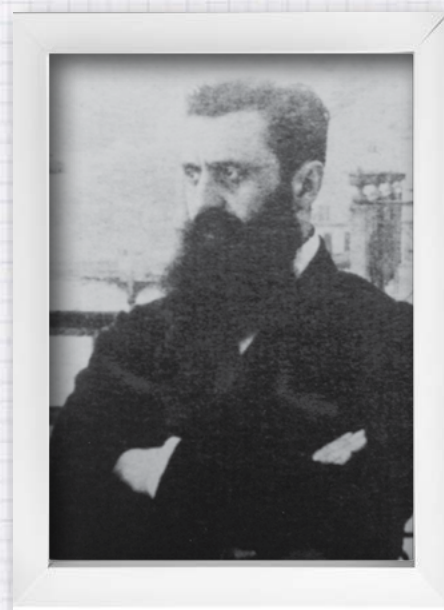

כעשור לאחר שהגיעה ארצה נישאה רחל ינאית ליצחק בן-צבי, שהפך ברבות הימים לנשיא השני של מדינת ישראל. לאור פעילותה הענפה בתחום החינוך זכתה בפרס ישראל על תרומתה המיוחדת לחינוך ולחברה בארץ.

בנימין זאב הרצל - חוזה המדינה (1860-1904)

משפטן, עיתונאי וסופר. נולד בבודפשט שבהונגריה וחונך ברוח תנועת ההשכלה. הרצל נחשב אבי הציונות המדינית, שפעלה בדרכים דיפלומטיות על מנת לקבל צ'רטר (אישור להתיישבות יהודית) על ארץ ישראל. במסגרת עבודתו כעיתונאי דיווח על משפט דרייפוס, שבעקבותיו הגיע למסקנה, שיש למצוא פתרון לבעיית היהודים בגולה. הוא האמין שעל היהודים לעזוב את ארצות מגוריהם ולהתרכז בארץ משלהם, שם יוכלו לקיים ריבונות עצמאית. הרצל הקדיש את חייו לעשייה למען הקמת מדינה יהודית לעם היהודי בארץ ישראל. הוא ייסד את הקונגרס הציוני בשנת 1897 והפך את התנועה הציונית לתנועה עולמית. בקונגרס הציוני החמישי הכריז על הקמתה של קרן קימת לישראל.

הרצל נפטר בווינה בשנת 1904. בהתאם לצוואתו, הועברו עצמותיו לארץ ישראל. על פי החלטת הממשלה הוא נקבר בהר הרצל שבירושלים, באוגוסט 1949. יום מותו, כ' בתמוז, הוא יום זיכרון לאומי במדינת ישראל. על שמו נקרא יער חולדה, שבו שוכן גם "בית הרצל". בנימין זאב הרצל כתב את הספר "אלטנוילד" (ארץ ישנה-חדשה), שבו הוא מציג את חזונו למדינת היהודים. הרעיון המרכזי של הספר, "אם תרצו אין זו אגדה", הפך לסיסמה של התנועה הציונית כולה.

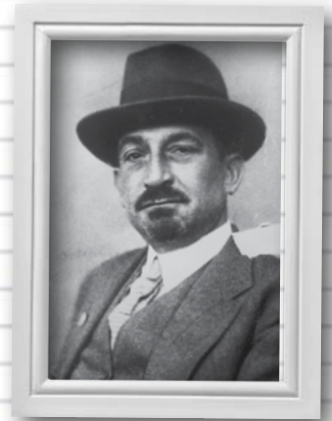
יוסף וייץ (1890-1972)

נולד ברוסיה למשפחת רבנים. עלה לארץ ב-1908 והתיישב ברחובות, שם עבד כפועל חקלאי. יוסף וייץ היה אחת הדמויות המרכזיות בגאולת האדמות של קק"ל, בייעור הארץ ובהקמת יישובים חדשים. היה ממייסדיה של הסתדרות הפועלים החקלאיים. בשנת 1915 מונה למפקח על פעולות הייעור של קק"ל. כונה "אבי היער" על שום תרומתו העצומה לקידום הייעור בארץ. וייץ יזם סוגים שונים של התיישבות על אדמות קרן קימת לישראל והקדיש תשומת לב רבה לפיתוח שיטות נטיעה שיתאימו לתנאי הארץ. בשנת 1961 היה שותף להקמת "מינהל מקרקעי ישראל" ואף שימש כמנהלו הראשון.

חיים ויצמן (1874-1952)

הנשיא הראשון של מדינת ישראל. יליד רוסיה, שהיגר לבריטניה בצעירותו, שם השלים את השכלתו המדעית. היה ממייסדי הסיעה הדמוקרטית, אשר דגלה בציונות מעשית. ויצמן, איש מדע ומחקר בתחום הכימיה ומדינאי בעל קסם אישי רב, נמנה עם המנהיגים שהביאו להקמתה של מדינת ישראל. היה ממובילי דרכה של התנועה הציונית מאז הקמתה וכן פעל להקמת האוניברסיטה העברית. תרומתו הבינלאומית של ויצמן כאיש מדע התמקדה בפיתוח האצטון. הודות לכך הצליח במגעיו הדיפלומטיים לקדם את האינטרסים של עם ישראל. פיתוח האצטון, שסייע לבריטניה במהלך מלחמת העולם הראשונה, חיזק והעמיק את קשריו של ויצמן עם השלטון הבריטי, דבר אשר הוביל ל"הצהרת בלפור" (1917). ויצמן דגל במדיניות מתונה כלפי הערבים. הוא נקבר ברחובות, עיר מגוריו. המכון למדע, אשר הוקם בעיר בשנת 1949, נקרא על שמו "מכון ויצמן".

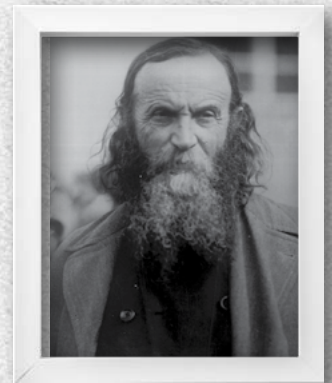
זאב ז'בוטינסקי (1880-1940)

נולד באודסה שבאוקראינה. מנהיג ציוני, סופר, עיתונאי ומתרגם; מכוון הציונות הרוויזיוניסטית, ראש בית"ר ומגדולי ההוגים היהודים הליברלים בעת החדשה. ב-1904 השתתף ב"הגנה העצמית" נגד הרוסים הפורעים ביהודים. ב-1917 הקים עם יוסף טרומפלדור את הגדודים העבריים בצבא הבריטי לשחרור ארץ ישראל במלחמת העולם הראשונה. ז'בוטינסקי יזם מושג חדש בציונות, שעסקה עד אז רק בהתיישבות ובהתנהלות מדינית, בכך שפעל בתחום הצבאי למען זכות היהודים להילחם על מולדתם. ב-1923 הקים את תנועת "בית"ר" ואת ברית הציונים הרוויזיוניסטים (הצה"ר). היה ממפקדי האצ"ל. בשנת 1940 נפטר בארצות הברית בהיותו חבר במשלחת הסברה למען הקמתו של צבא עברי. על שמו הוקם היישוב נחלת ז'בוטינסקי ובניין "מצודת זאב" בתל-אביב. ב-15 במרס 1964 הועלו עצמותיו של ז'בוטינסקי ורעייתו (יוהנה) למדינת ישראל והם נטמנו ב"חלקת גדולי האומה" שבהר הרצל בירושלים.

יהושע חנקין (1865-1945)

גואל האדמות הגדול ביותר בשירותה של קרן קימת לישראל. עסק ברכישת קרקעות במשך 50 שנה, החל מגיל 25. חנקין גאל אדמות רבות וביניהן את אדמות עמק יזרעאל, עמק חפר, רחובות, חדרה, ועוד. כינויו של חנקין היה "גואל העמק", כיוון שרוב האדמות שרכש היו בעמקים. כתוצאה מפעילותו נגאלו כמיליון דונם של אדמות בארץ ישראל. על שמו הוקם כפר יהושע בעמק יזרעאל, שבו מוזיאון המרכז את חפציו האישיים, תעודות ומסמכים הקשורים לפעילותו.

אלי כהן (1924-1965)

מרגל ישראלי, שפעל בסוריה והוצא להורג לאחר שנתפס. אלי כהן נולד במצרים ועלה לארץ ב-1957. שלוש שנים מאוחר יותר גויס למודיעין והוכשר כמרגל. הוא נשלח לסוריה, שם בנה לו תדמית של איש עסקים נדיב ולאומני. הוא הצליח ליצור קשרים עם אנשי ביטחון בכירים במערכת הצבאית והפוליטית של סוריה. ב-1965 נתפס על ידי אנשי ביטחון סוריים והוצא להורג בחוצות דמשק. אלי כהן הצליח להעביר למדינת ישראל מידע על התוכניות להטיית מקורות הירדן, על הסיוע שהגישו הסורים לארגוני טרור ועל היערכות הצבא הסורי ברמת הגולן. המידע שהעביר סייע מאוד לצה"ל במלחמת ששת הימים. גופתו של אלי כהן לא הוחזרה לישראל עד היום.

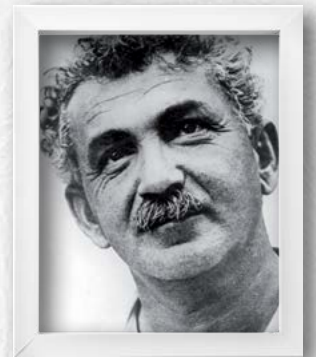
הרב אברהם יצחק הכהן קוק (1865-1935)

רב, פוסק, מקובל והוגה דעות, שנקרא גם הראי"ה ונחשב לאחד מגדולי התורה בדורות האחרונים. נולד בלטביה, ותיפקד כרב בעירו עד עלייתו ארצה בשנת 1904. לאחר עלייתו כיהן כרב הראשי של יפו. בשנת 1919 נבחר לרב הראשי של ירושלים ובשנת 1921 הקים את הרבנות הראשית לארץ ישראל ונבחר לרב הראשי האשכנזי הראשון. הקים את ישיבת "מרכז הרב" בירושלים והיה למנהיג הרוחני של הציונות הדתית. פרסם חיבורים רבים וביניהם את: "אורות הקודש" ו"אגרות הראי"ה". פסיקותיו, המופיעות בספרי התשובות שלו, מציבות כללי יסוד בענייני משפט ההלכה ומצוות התלויות בארץ. הרב קוק נפטר בירושלים ובה גם נקבר.

ברל כצנלסון (1887-1944)

ממנהיגי תנועת העבודה הציונית. עלה ארצה ב-1909 והחל את דרכו כפועל חקלאי. היה מנהיג רוחני, שצמח בתקופת העלייה השנייה וחבר בהנהלת קק"ל. כצנלסון היה מזוהה עם תנועת העבודה הציונית, מורה ומנהיג, הוגה דעות וסופר. מיוזמי הקמת הסתדרות הפועלים ושותף בכינון מוסדותיה. בין היתר, פעל להקמת הוצאת הספרים "עם עובד" והעיתון העברי הראשון "דבר", ואף היה עורכו הראשון. בין השנים 1941 ו-1944 כיהן כצנלסון כאחד משלושת החברים ב"הנהגה הדירקטוריונית" של קק"ל.

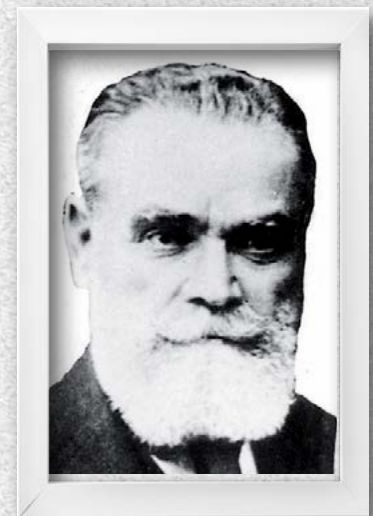
הנרייטה סאלד (1860-1945)

נולדה בבולטימור שבארצות הברית בשנת 1860. בסוף המאה ה-19 הקימה בית ספר ערב למהגרים יהודים ממזרח אירופה במטרה לסייע לקליטתם בחברה האמריקנית. סאלד הייתה סופרת, מתרגמת, משוררת ועורכת ופעלה רבות בארגונים ציוניים בארצות הברית. החל בשנת 1909 ערכה מספר ביקורים בארץ ישראל ולנוכח התנאים הקשים והעזובה ששררה בארץ יזמה את הקמת ארגון הנשים הציוניות "הדסה", שמטרתו הייתה לספק סיוע סוציאלי ושירותים רפואיים לתושבי הארץ. התשתית הרפואית שהארגון הקים הפכה, מאוחר יותר, לבסיס של מערכת הבריאות בישראל. סאלד הקימה את בית הספר הראשון לאחיות בארץ ישראל וכן בתי ספר נוספים בתחום. בשנות ה-30 של המאה ה-20 נתמנתה הנרייטה סאלד לנהל את מפעל "עליית הנוער", במסגרתו סייעה לקליטתם של ילדים שהגיעו ארצה מאירופה ללא הוריהם. היא זכתה לכינוי "אם היישוב". יום האם (שהפך מאוחר יותר ליום המשפחה) נקבע ביום פטירתה, ל' בשבט, התש"ה. להנרייטה סאלד לא היו מעולם ילדים משלה. על כך אמרה פעם "הייתי מחליפה הכול - תמורת ילד אחד משלי".

יונה (יוהן) קרמניצקי (1850-1935)

נולד באודיסה. ציוני נלהב, תמך בהרצל מבחינה כספית, ארגונית ורעיונית וסייע בידיו בארגון הקונגרסים הציוניים הראשונים. לאחר פטירתו של פרופ' צבי הרמן שפירא, מינה אותו הרצל כאחראי לכך ש"הקרן הלאומית" אכן תוקם. בלחץ אישי הביא קרמניצקי, בקונגרס החמישי, ב"ט בטבת תרס"ב (דצמבר 1901), לקבלת החלטה על הקמת "קרן קימת לישראל". יונה קרמניצקי נבחר ליו"ר הראשון של קק"ל. הגה את שלושת המפעלים הייחודיים המלווים את קק"ל עד היום - "ספר הזהב", מפעל הבולים ו"הקופסה הכחולה". לזכות קרמניצקי ניתן לזקוף גם את רעיון הנטיעות בישראל, כאשר אמר להרצל, בשנת 1896: "עלינו לייסד אגודת עצים לאומית לנטיעת יערות בישראל". קרמניצקי כיהן בתפקידו כיו"ר קרן קימת לישראל עד להעברת הלשכה הראשית מווינה לקלן בשנת 1907. לאחר מכן המשיך לפעול כחבר דירקטוריון של קק"ל. בשנת 2005 נחנך שביל הנושא את שמו: "משעול יונה", הנמצא ביער חולדה ומוביל "לבית הרצל".

מניה שוחט (1878-1961)

מניה שוחט (וילבושביץ) נולדה בביילורוסיה בשנת 1878. בגיל צעיר עזבה את בית הוריה, החלה לפעול למען שיפור תנאי הפועלים ואף ייסדה את תנועת העבודה היהודית העצמאית. בביקורה בארץ הגיעה למסקנה שיש להקים בה יישובים קולקטיביים חקלאיים. היא נענתה להצעתו של יהושע חנקין לשוב ולחקור את התנאים בכל אחת

מ-24 נקודות היישוב החקלאי בארץ ישראל. לאחר מכן, נסעה לאירופה ולארצות הברית כדי ללמוד על שיטות ההתיישבות הקיימות שם. בשובה לארץ הצטרפה לקבוצת בר-גיורא. הייתה נשואה למנהיג התנועה, ישראל שוחט. תחת השפעתה של מניה, ניסתה קבוצת בר-גיורא להקים חווה קולקטיבית ליד סג'רה (אילניה). היה זה הניסיון הראשון בארץ להקים יישוב קולקטיבי. מניה וישראל שוחט היו ממקימי ארגון "השומר". הם הוגלו לתורכיה יחד עם יהושע חנקין ושהו בה עד תום מלחמת העולם הראשונה. לאחר שובם לארץ הצטרפו למפלגת אחדות העבודה. יחד עם יצחק בן צבי ואשתו רחל ינאית הקימו את "ועד הנגב", שפעל להכרה בחשיבות ההיאחזות וההתיישבות בנגב. בשנות ה-20 סייעה מניה להברחת מעפילים לארץ, דרך היבשה, באזור גבול הצפון. לאחר מאורעות תרפ"ט החלה לפעול יחד עם חבריה מארגון "השומר" להידברות עם ערביי ארץ ישראל. מניה התגוררה בכפר גלעדי עד מותה בשנת 1961.

יצחק רבין (1922-1995)

נולד בירושלים וגדל בתל-אביב, שירת בפלמ"ח. רבין השתתף בפעולות מבצעיות רבות ואף פיקד על חטיבת "הראל" בעת מלחמת העצמאות. שימש בתפקידי פיקוד שונים בצבא עד הגיעו לתפקיד הרמטכ"ל השביעי של צה"ל ומפקדו במלחמת ששת הימים. ב-1967 השתחרר רבין מהצבא ופנה לפוליטיקה כחבר במפלגת העבודה. ביוני 1974 התמנה לראש הממשלה החמישי של מדינת ישראל והיה "הצבר" הראשון בתפקיד זה. באוקטובר 1994 חתם על הסכם שלום עם ממלכת ירדן. היה חתן פרס נובל לשלום. רבין נרצח במהלך כהונתו כראש ממשלה, ב-4.11.95, בתום עצרת תמיכה המונית בהסכמי השלום, שנערכה בתל-אביב. יום הירצחו נקבע כיום זיכרון לאומי.

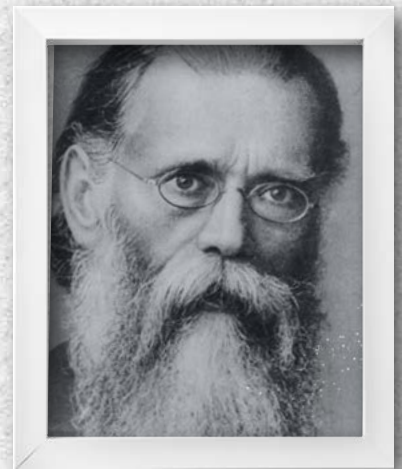
נעמי שמר (1930-2004)

משוררת, מלחינה ישראלית (מן הגדולות שבפזמונאי ישראל), כלת פרס ישראל לזמר עברי. נולדה וגדלה בקבוצת כינרת. את השכלתה המוסיקלית רכשה באקדמיה למוסיקה בירושלים. שמר כתבה שירים רבים אשר הפכו לחלק בלתי נפרד מהתרבות הישראלית. אחד משיריה הנודעים הוא "ירושלים של זהב", שאותו כתבה בשנת 1967, מספר שבועות לפני פרוץ מלחמת ששת הימים. שיר זה סימל את הקשר בין עם ישראל לבירתו ירושלים והפך ל"המנון" המלחמה והניצחון. שיריה של נעמי שמר אופיינו בחיבור המיוחד שבין המילים למנגינה. שמר נפטרה ממחלת הסרטן ונקברה בבית הקברות של קיבוץ כינרת, שבו נולדה. אחרי מותה הפכו קברה והבית שבו גרה לאתר עלייה לרגל של ישראלים רבים, החולקים כבוד לאישה שגילמה בשיריה את "ארץ ישראל היפה".

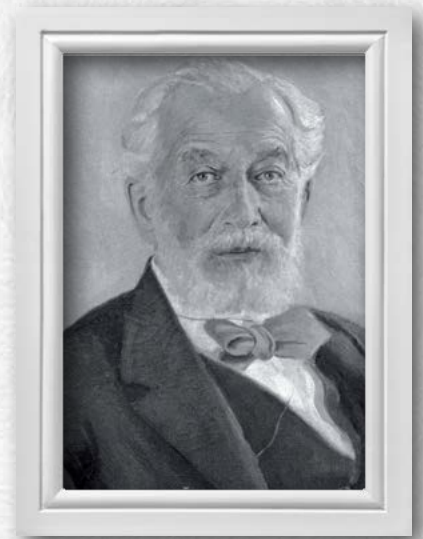
פרופ' צבי הרמן שפירא (1840-1898)

נולד בליטא, הוסמך לרבנות, אך נמשך יותר להשכלה. שפירא פרש מהרבנות, למד וקיבל תואר ד"ר במתמטיקה. פרסם מאמרים רבים שעסקו בתחייה הלאומית ופעל למען הגשמת הרעיון של התיישבות יהודית בארץ ישראל. שפירא היה מבעלי הרעיון להקמתה של האוניברסיטה העברית. בקונגרס הציוני הראשון העלה שפירא את הרעיון להקמת קרן קימת לישראל, שתאסוף כסף מכל יהודי העולם לשם קניית אדמות בפלסטינה (א"י). פרופ' שפירא קבע את הכלל, שאדמה הנגאלת על ידי העם היהודי איננה ניתנת למכירה אלא לחכירה.

הברון אדמונד (אברהם בנימין) דה רוטשילד (1845-1934)

בנקאי ונדבן יהודי, שבזכות פועלו הרב למען ארץ ישראל כונה בשם "אבי היישוב" ו"הנדיב הידוע". בעקבות הפרעות ביהודי רוסיה החל להתעניין בבניין ארץ ישראל. הברון סייע למושבות הראשונות להתקיים, רכש שטחי אדמה גדולים בארץ ישראל, וייסד מושבות חדשות. בנוסף לכך, בנה את היקבים בראשון לציון ובזיכרון יעקב והקים מפעלים, שהיו אבני יסוד למפעל הציוני. הברון רוטשילד נפטר בארץ הולדתו - צרפת. עצמותיו ועצמות אשתו הובאו לארץ בשנת 1954 ונטמנו ברמת הנדיב, ליד זיכרון יעקב. על שמו נקראת המושבה בנימינה והיישובים גבעת בנימין ורחובות רבים בארץ, ועל שם אשתו - המושבה גבעת עדה.

אילן רמון - (1954-2003)

האסטרונאוט הישראלי הראשון, אל"מ בחיל האוויר, נספה בפעילות מחקר עם יתר האסטרונאוטים ששהו במעבורת החלל "קולומביה". אל"מ אילן רמון נולד ברמת גן, גדל והתחנך בבאר שבע. התגייס לחיל האוויר וסיים קורס טיס בהצטיינות. אילן רמון נבחר על ידי חיל האוויר להיות טייס החלל הישראלי הראשון, בעקבות הסכם שנחתם עם ארצות הברית לשילוב ישראלי בטיסה לחלל של נאס"א. בטיסה STS-107 של נאס"א לחלל שימש אילן רמון כ"מומחה מטען" ואחראי לניסויים מדעיים רבים, ביניהם שני ניסויים ישראלים. ב-1 בפברואר 2003 הייתה אמורה מעבורת החלל "קולומביה" לנחות במרכז החלל של נאס"א בטקסס, אבל כ-16 דקות לפני מועד הנחיתה אירעה תקלה טכנית והמעבורת לא שרדה את הכניסה לאטמוספירה. שבעת האסטרונאוטים, ביניהם אילן רמון, נספו. אחרי מותו עוטר אילן רמון באות הערכה מטעם הרמטכ"ל ובמדליית הכבוד החללית של הקונגרס האמריקני. אסטרואיד 51828 נקרא על שמו.

